

Arrest

nr. 70 328 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Koerdische origine. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Dohuk in Noord-Irak. U bent tot het zesde leerjaar naar de lagere school gegaan. Nadien zou u als kelner in een theesalon in Dohuk hebben gewerkt. Toen u nog een kleine jongen was, zou uw moeder een minnaar hebben gehad. Uw vader zou dit hebben ontdekt en uw moeder hebben doodgeschoten in september 1994. Na de dood van uw moeder, gingen u en uw zus bij uw oom (de broer van uw moeder) wonen. Uw vader ging naar Iran, waar hij hertrouwde en drie dochters kreeg. In de zomer van 2007 zou uw vader, met zijn nieuwe gezin, zijn teruggekeerd naar Dohuk. In maart 2008 en in augustus 2008 zou uw oom twee keer hebben geprobeerd uw vader te vermoorden uit wraak voor de moord op uw moeder.

Dit lukt echter niet. In 2008 begon uw oom u aan te sporen uw vader te vermoorden uit wraak voor de moord op uw moeder. U weigerde dit, maar uw oom bleef aandringen en u het leven zuur maken. In juli 2010 nam hij u mee naar een afgelegen plek en bedreigde hij u met een pistool. Daarop stemde u toe uw vader te vermoorden. U was dat echter niet van plan en besloot te vluchten. U regelde uw reis naar Europa en zei tegen uw oom dat u uw vader op 19 oktober 2010 zou vermoorden. U deed dit echter niet en verliet Dohuk op 20 oktober 2010. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 3 november 2011 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en de overlijdensakte van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart Irak te hebben verlaten uit vrees te worden vermoord door uw oom omdat u uw vader niet wilde vermoorden (CGVS, 05/05/2011, p.8). Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u in Irak daadwerkelijk door uw oom werd verplicht uw eigen vader te vermoorden en dat u zoniet zelf zou worden vermoord. U kunt niet overtuigen dat uw oom u daadwerkelijk, op bedreiging met de dood, verplichtte uw vader te vermoorden, temeer daar u zelf hebt verklaard dat u altijd een goed leven hebt gehad bij uw oom. Eerst nam hij u in 1994 in huis na de vermeende moord op zijn zus: hij liet u onder zijn dak wonen, hij voedde u op en onderhield u, om u dan, na meer dan dertien jaar, te laten opdraaien voor een wraakactie op de vermeende moordenaar van zijn 'overspelige' zus. U verklaarde dat uw oom u nooit iets heeft verweten als zoon van de man die zijn zus zou hebben vermoord. Uw oom zou u ook nooit hebben betrokken bij een eventuele wraakpoging tegen uw vader in de periode 1994 en 2007 (CGVS, 05/05/2011, p.12). U hebt verklaard dat u een goed leven had bij uw oom en dat u goed bent opgevangen in zijn gezin (CGVS, 05/05/2011, p.6-7). Ook met de andere broers en zussen van uw moeder zou u een goed contact hebben (CGVS, 05/05/2011, p.6). Ook de vaststelling dat u nog tot 20 oktober 2010 in het huis van uw oom hebt kunnen wonen (CGVS, 05/05/2011, p.5) terwijl hij reeds in mei 2008 de eerste keer aan u had gevraagd uw vader te vermoorden (CGVS, 05/05/2011, p.8), is opmerkelijk. De vaststelling dat u blijkbaar nog meer dan twee jaar in het huis van uw oom hebt gewoond terwijl uw oom u zogezegd verplichtte uw vader te vermoorden, kan allerminst worden beschouwd als een aanwijzing van uw vrees dat uw oom u zou vermoorden. Ditzelfde geldt voor uw bewering dat u wel reeds in juni of juli 2009 had toegezegd dat u uw vader wel zou vermoorden, maar dit blijkbaar wel kon uitstellen tot in juli 2010 (CGVS 5/5/2011, p.17).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over moordpogingen die uw oom zou hebben ondernomen tussen 1994 en 2007 en na uw vertrek. U beweerde dat uw oom wist dat uw vader in Iran verbleef tussen 1994 en 2007, maar u weet niet of hij in die periode heeft geprobeerd wraak te nemen op uw vader. Bovendien weet u niet of uw oom nog heeft geprobeerd uw vader te vermoorden na uw vertrek uit Irak op 20 oktober 2010 (CGVS, 05/05/2011, p.19). U hebt zelfs niet aan uw zus gevraagd of uw oom nog pogingen heeft ondernomen om uw vader te vermoorden na uw vertrek (CGVS, 05/05/2011, p.20). Als uw oom werkelijk zo koppig is om uw vader koste wat kost te willen vermoorden, mag toch worden aangenomen dat hij zijn pogingen niet zou opgeven na uw vertrek. Het feit dat u hebt nagelaten hiernaar te informeren bij uw zus, terwijl dit net inzicht geeft in de gedecideerdheid van uw oom en dus in de ernst van uw persoonlijke vrees, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw vader, volgens uw verklaringen, nog steeds in Dohuk woont, zelfs in dezelfde wijk als uw oom (CGVS, 05/05/2011, p.5). Als hij werkelijk de wraak van uw oom zou vrezen, mag toch worden verwacht dat ook hij moest vluchten. Het feit dat hij nog steeds in Dohuk woont, kan allerminst als aanwijzing worden beschouwd dat hij een vrees heeft tegenover uw oom, laat staan dat uw oom zo ver zou gaan in zijn wens uw vader te vermoorden, dat hij u hiervoor effectief zou vermoorden. Integendeel lijkt het verblijf van uw vader in Dohuk een vrees van zijnentwege tegen te spreken.

Verder stelt zich de vraag, als uw oom dan toch zo koppig is, waarom laat hij de minnaar van zijn zus dan al die jaren ongemoeid verder leven. Ten slotte is het toch ook hij die de 'eer' van de familie heeft bezoedeld door een relatie aan te gaan met een getrouwde vrouw. U hebt immers verklaard dat de familie van uw moeder, nooit wraak heeft willen nemen op haar vermeende minnaar (CGVS, 05/05/2011, p.12). Hij woont, volgens uw verklaringen, nochtans ook in Dohuk in de buurt van het huis van uw oom (CGVS, 05/05/2011, p.11).

Verder dient te worden opgemerkt dat u hebt nagelaten naar de Iraakse autoriteiten te gaan, nadat uw oom u met de dood had bedreigd als u uw vader niet zou vermoorden (CGVS, 05/05/2011, p.19).

Nochtans heeft u nooit enig probleem gehad met de autoriteiten en, meer zelfs, uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten uw oom al tweemaal hebben gearresteerd wegens twee vermeende moordpogingen op uw vader in maart en augustus 2008 (CGVS, 05/05/2011, p.9). Hij zou hierbij telkens een tijd zijn gedetineerd. De laatste keer werd uw oom trouwens gewaarschuwd zijn dat hij, als hij nogmaals een poging zou ondernemen, een zware straf zou krijgen. Op de vraag of u niet naar de politie kon gaan, vraagt u zich af wat de politie voor u zou kunnen doen (CGVS, 05/05/2011, p.19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de autoriteiten wel degelijk optreden tegen uw oom. Uw bewering als zou de politie niets voor u kunnen doen is bijgevolg ongefundeerd. Blijkbaar is de politie toch in staat om bescherming te bieden aangezien ze uw oom tweemaal hebben gearresteerd wegens twee vermeende moordpogingen op uw vader in maart en augustus 2008 (CGVS, 05/05/2011, p.9). Uw bewering dat u niet naar de politie wilde gaan omdat uw zus dan misschien problemen zou krijgen met uw oom, kan evenmin overtuigen, temeer daar uw zus, ondanks uw vertrek, ook geen noemenswaardige problemen blijkt te hebben met uw oom (CGV 5/5/2011 p.6, 19).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u geen documenten kunt voorleggen om uw asielrelaas te staven. U legt wel een overlijdensakte voor van uw moeder. Maar daar blijkt nergens uit hoe ze is gestorven, laat staan dat ze is vermoord. De overlijdensakte doet op geen enkele manier uitspraak over uw vermeende persoonlijke problemen die zouden zijn voortgevloeid uit de vermeende moord op uw moeder.

Bovenstaande argumentatie laat niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak, waarvan u beweert afkomstig te zijn, geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De status van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en afkomst hetgeen hier niet ter discussie staat. De overlijdensakte van uw moeder bevestigt dat uw moeder is overleden op 14 september 1994, maar doet geen uitspraak over de omstandigheden van haar dood. Op de overlijdensakte staat geen doodsoorzaak vermeld. Er staat evenmin dat uw moeder zou zijn vermoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting", het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing is volgens hem niet met voldoende redenen omkleed. Hieruit blijkt geenszins een afweging tussen de belangen van verzoeker en de staat, terwijl het belang van de staat bij de maatregel *nihil* is en de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. De middelen in overweging genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 en 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in rechte en in feite afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken of de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Volgens verzoeker is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch is de Raad bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Hij verwijst in deze naar arrest nr. 101.624 van 7 december 2001 van de Raad van State.

Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat te preciseren waarom zijn verklaringen niet overtuigen. Hij heeft zijn problemen gedetailleerd uiteen gezet. Het Commissariaat-generaal (CGVS) steunt de beslissing niet op redenen uit het verhoor en haalt geen redenen aan waarom zijn verhaal niet aannemelijk zou zijn. Verzoeker vraagt zich af hoe hij kan bewijzen dat hij door zijn oom werd gedwongen om zijn vader te doden. Dat hij voordien een goed leven had bij zijn oom doet geen afbreuk aan de aannemelijkheid van zijn verhaal. Het past zelfs geheel in het opzet van zijn oom dat hij goed voor verzoeker zorgde opdat deze later naar zijn oom zou luisteren. Het CGVS preciseert niet waarom zijn oom hem verwijten had moeten maken. Het CGVS komt de motiveringsplicht niet na, de motivering is verzoeker ongekend en hij kan zich hiertegen dan ook niet verweren.

Verzoeker stelt dat het onmogelijk is dat zijn oom hem voor 2007 zou hebben betrokken bij een wraakpoging op zijn vader. Deze laatste bleef immers in Iran tot het jaar 2008, zodat verzoekers oom eerder niets kon ondernemen. Verzoekers vader keerde maar pas in 2008 terug naar Dohuk, zodat in de periode 1994-2007 niets werd ondernomen om wraak te nemen. Verzoekers oom trachtte zelf tweemaal om verzoekers vader te vermoorden. Hij vroeg inderdaad reeds in 2008 aan verzoeker om zijn vader te doden doch hij drong slechts echt aan in 2010.

Verzoeker ziet niet in hoe hij vaag bleef over de moordpogingen. Hij verwijst naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij gedetailleerd aangaf waar, wanneer en hoe deze plaatsvonden. Daarenboven verwijst het CGVS in de bestreden beslissing zelf naar de twee aanslagen waarover verzoeker vertelde.

Inzake de motivering dat het relaas niet aannemelijk is dat zijn vader nog in Dohuk verblijft stelt verzoeker dat zijn vader de klacht die hij indiende na de tweede moordpoging op zijn persoon introk door de tussenkomst van de stam en omdat men van oordeel was dat het een stammenconflict betrof dat binnen de stam moest worden opgelost. Verzoeker kwam goed overeen met zijn andere ooms die ook de mening waren toegedaan dat zijn vader niet vermoord moest worden.

Inzake het motief dat er niets werd ondernomen tegen de minnaar van zijn moeder stelt verzoeker dat volgens de cultuur zijn vader wraak moest nemen op de minnaar, doch dat deze een vreedzame oplossing verkoos. Zijn vader mocht aannemen dat na dertien jaar de problemen opgelost zouden zijn en hij niet meer moest vrezen voor zijn leven. Uiteraard begrijpt verzoekers vader na twee aanslagen dat zijn leven nog steeds in gevaar is.

Verzoeker kon moeilijk naar de politie gaan omdat zijn zus daardoor zonder onderdak zou zijn. Zijn zus erkent dat men haar vraagt naar haar broer. Verzoekers oom wilt dat zij bij een terugkeer zegt waar verzoeker verblijft en geeft aan hem te zullen vermoorden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Er zijn zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten.

Het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio is voldoende om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Verzoeker stelt vast dat het CGVS hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert maar niet motiveert waarom. Volgens hem staat hierover geen enkele lijn te lezen in de bestreden beslissing.

Het aanbrengen van informatie in het administratief dossier met betrekking tot de situatie in Noord-Irak is geen motivering. Volgens verzoeker moet de beslissing zelf deze informatie bevatten en uiteenzetten waarom *in casu* geen subsidiaire bescherming kan worden gegeven. Het administratief dossier dient opgevraagd te worden en is niet aangehecht aan de bestreden beslissing. Verzoeker zou dus volgens verweerder verder onderzoek moeten doen terwijl hij meteen en tegelijkertijd met de beslissing dient te weten waarom hem de status wordt geweigerd.

2.1.3. In wat hij omschrijft als een derde middel, geeft verzoeker aan dat hij zijn zus vroeg om bijkomende stukken. Hij tracht met name om andere officiële documenten inzake het overlijden van zijn moeder en bewijzen van de twee aanslagen door zijn oom op het leven van zijn vader te bekomen.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven behelst, en artikel 14 van het EVRM, dat het genot van de rechten en de vrijheden zoals bepaald in het EVRM zonder enige discriminatie waarborgt, door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van voornoemde artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Daar waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen afweging maakt tussen zijn belangen en deze van de staat, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Verzoeker stelt dat de motivering op grond waarvan wordt besloten dat hij vage verklaringen aflegde door hem ongekend zou zijn doch uit de bestreden beslissing blijkt dat de motieven ten grondslag hiervan in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen, alsmede dat hiervan kennis kan worden genomen mits een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Tevens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven ten grondslag van de beslissing wel degelijk kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt.

Daar waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet zou motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd en hierover *“geen enkele lijn”* bevat, dient te worden vastgesteld dat dit betoog, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, kennelijk feitelijke grondslag mist. Uit deze beslissing blijkt duidelijk dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds is gebaseerd op de motieven aan de grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus en anderzijds op een analyse van de algemene situatie in verzoekers regio van herkomst, Noord-Irak. Dat de motieven op basis waarvan de subsidiaire bescherming wordt geweigerd gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker betoogt verder dat de informatie met betrekking tot de situatie in Noord-Irak die in het administratief dossier is opgenomen in de bestreden beslissing zelf had moeten worden geïncorporeerd, alsmede dat het volledige administratieve dossier aan de beslissing had moeten worden aangehecht, doch hij kan hierin niet worden gevolgd. De motiveringsplicht behelst geenszins de verplichting om de informatie waarop de motieven zijn gesteund in de bestreden beslissing op te nemen of hierbij te voegen, noch om het administratief dossier aan de beslissing te hechten. De informatie waarop de motivering inzake de situatie in Noord-Irak is gebaseerd werd, zoals tevens uitdrukkelijk wordt vermeld in deze motivering, op correcte wijze opgenomen in het administratief dossier (stuk 12: landeninformatie). Verzoeker kon hiervan derhalve kennis nemen middels het inzagerecht waarover hij beschikte en heeft dit ook gedaan (administratief dossier, stuk 1).

Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, waar verzoeker het arrest met nummer 101.624 van de Raad van State van 7 december 2001 aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig voorkomt dat de Raad van State zich in 2001 heeft uitgesproken over de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar deze instelling in 2007 ontstond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers slechts opgericht bij wet van 15 september 2006

tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vatte zijn werkzaamheden officieel aan op 1 juni 2007.

Inzake de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden gesteld dat deze inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In hetgeen volgt wordt verzoekers asielaanvraag ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 (zie sub 2.2.6.), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2.7.).

De RvV dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten, met name zijn vrees door zijn oom te worden vermoord omdat hij zijn vader, die verzoekers moeder in 1994 doodde ingevolge een overspelige relatie, niet wilde doden, geen verband houden met één van de voornoemde vervolgingsgronden. De aangehaalde feiten betreffen problemen van louter private en familiale aard en vertonen geen nexus met het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker brengt, ondanks dat hij in het verzoekschrift aangeeft dienaangaande bijkomende stukken te hebben gevraagd aan zijn zus, tot op heden geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker legde herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kern van zijn problemen. In de vragenlijst verklaarde hij hieromtrent: *"In 2009 begonnen de broers van mijn moeder aan te dringen om mijn vader te vermoorden als wraak voor de moord op mijn moeder"* (administratief dossier, stuk 8, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij echter herhaaldelijk dat zijn oom hem reeds in 2008 vroeg om zijn vader te doden (administratief dossier, stuk 4, p.8, 14-15). Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd bij het CGVS kwam hij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn eerdere verklaringen (*ibid.*, p.9). Verzoeker gaf nochtans aan de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en ondertekende de vragenlijst, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Badini, uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij bevestigde dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stukken 8 en 9). Bovendien kunnen verzoekers verklaringen bij het CGVS inzake de aanvang van zijn problemen evenmin met elkaar worden gerijmd. Aanvankelijk verklaarde hij, gevraagd wanneer zijn oom hem vroeg zijn vader te doden: *"Het was in mei 2008"* (administratief dossier, stuk 4, p.8). Even verder tijdens hetzelfde gehoor verklaarde verzoeker, hiermee in strijd, niet meer precies te weten wanneer zijn oom het hem voor het eerst vroeg doch preciseerde hij vervolgens dat hij het voor het eerst vroeg na diens moordpogingen op zijn vader, dewelke nochtans plaatsvonden in maart en augustus 2008 (*ibid.*, p.9, 13-14).

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen in de vragenlijst duidelijk dat hij niet enkel de oom vreesde bij wie hij inwoonde, doch tevens de andere broers van zijn moeder, daar waar hij aangaf: *"In 2009 begonnen de broers van mijn moeder aan te dringen (...) Ze wilden niet aanvaarden dat mijn vader mijn moeder vermoord had (...) Mijn ooms bleven me onder druk zetten (...) Ze maakten mij het leven zuur (...)"* (administratief dossier, stuk 8, p.2). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS. Verzoeker stelde aldaar immers eenduidig dat enkel de oom bij wie hij

inwoonde zijn vader wilde doden. Hij gaf aan: *“De andere broers wilden vader niet vermoorden alleen die oom hij was er fanatiek mee bezig”*. Bovendien stelde hij dat hij zelfs zijn andere ooms om hulp zou zijn gaan vragen (administratief dossier, stuk 4, p.18).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat, mochten de door verzoeker aangehaalde problemen berusten op de waarheid, redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en de situatie in zijn land van herkomst. Desondanks heeft verzoeker, die nochtans verklaarde nog in contact te staan met zijn zus in Irak, dewelke bovendien inwoont bij de oom die zijn vader wil doden (*ibid.*, p.6), kennelijk nagelaten zich te informeren omtrent de kern van zijn problemen. Gevraagd wat er na zijn vertrek is gebeurd en of zijn oom nog heeft geprobeerd zijn vader te vermoorden, antwoordde hij: *“Ik heb geen info”*. Even verder bevestigde hij niet te weten of zijn oom na zijn vertrek nog heeft geprobeerd zijn vader te vermoorden en stelde hij uitdrukkelijk dit zelfs niet aan zijn zus te hebben gevraagd. Verzoeker bleek evenmin enige informatie te hebben over zijn vader of over hoe deze het maakt (*ibid.*, p.19-20). Dat hij heeft nagelaten zich omtrent het voormelde te informeren getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers relaas, *quod non*, dan nog toont verzoeker niet aan dat hij zich voor zijn problemen niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten. Verweerder merkt in dit kader met recht op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze, alvorens de drastische beslissing te nemen, eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Desalniettemin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij hiertoe zelfs niet de minste poging heeft ondernomen. Nochtans gaf hij aan nooit enig probleem te hebben gekend met de autoriteiten in zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 8, p.2-3) en blijkt dat de autoriteiten in het verleden reeds herhaaldelijk en daadwerkelijk optraden tegen zijn oom naar aanleiding van diens moordpogingen op zijn vader. Zijn oom werd wegens zijn twee moordpogingen op verzoekers vader telkens gearresteerd en gedetineerd (administratief dossier, stuk 4, p.9). De laatste keer werd hij bovendien gewaarschuwd dat hij, indien hij nogmaals een poging hiertoe zou ondernemen, een zware straf zou krijgen. Daar de autoriteiten wel degelijk optraden tegen zijn oom, is verzoekers bewering ongefundeerd dat de politie niets voor hem zou kunnen doen.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 11: documenten).

Zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevatten slechts verzoekers identiteitsgegevens doch bevatten geen gegevens die betrekking hebben op zijn asielmotieven.

De overlijdensakte van zijn moeder vermeldt slechts dat deze is overleden in 1994. Nergens in dit document wordt melding gemaakt van de omstandigheden waarin zijn moeder omkwam en er staat geen doodsoorzaak op vermeld zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekers moeder zou zijn vermoord. Bovendien spreekt dit document zich hoe dan ook niet uit over verzoekers vermeende persoonlijke problemen die uit het overlijden van zijn moeder zouden zijn voortgevloeid.

Wat betreft verzoekers regio van herkomst, met name Dohuk in Noord-Irak, blijkt uit de informatie in het administratief dossier (stuk 12: landeninformatie), dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS